

המתחנת

עומדת על המדרכה, פניה אל הכביש, היא לופתת את צרור הפרחים. מביטה לצדדים, כאילו רוצה לחצות. היא מתחרטת.

עכשיו היא מתחילה ללכת. לא חצתה, רק הולכת בצעדים גדולים, גסים, על אותה מדרכה קשה, מתקדמת, מתקדמת. כל צעד שלה בועט מבפנים בדפנות השמלה הבוהקת, בקפלי הקצפת הרוחשים מבחוץ. העובר לידה יכול בוודאי לשמוע את רחש הקפלים, רחש אדוות לבנות של שמלה מבד חגיגי.

יש לה צמה, היא שחומה, מרוב שעות של שמש. הם מספרים שהיא הולכת ככה בשמלה הזאת כבר שנים, ברחובות ראשיים, תמיד ברחובות ראשיים, המתחנת, בצעדי מארש גדולים, גסים, מסורבלים, שלא מתיישבים לא עם לובן השמלה, ודאי לא עם הבוהק, בעיקר לא עם הרגע ההוא, שלא היה לה מעולם, משום שהוא ברח לה, נאנחת אחת, השאיר אותה לבר עם הפרחים והלך. ומאז היא מחפשת אחריו, היא נאנחת שוב. והיא ידועה בעיר הזו, המתחנת, מהנהנים בתחנת האוטובוס, יצא לה שם של משוגעת, של משוגעת שמחפשת אחריו בשמלה הזאת, ומוסיפים, של אחת שלא לובשת מאז שום דבר אחר כמו שלא עושה שום דבר חוץ מלחפש אחריו. ככה מוסיפים, ועולים לאוטובוס ונוסעים משם.

וזה לא משנה, אומר שוטר אחד, זה יכול להיות גם בחורף, זה יכול להיות גם בקיץ, זה יכול להיות לזהט בחוץ. בגלל זה היא שחומה, מהנהנים אחרים מהתחנה, היא תפסה מזה צבע. מספרים שהיא מסתובבת ככה כבר 15 שנה. יש אחד ממול שספר והגיע למסקנה שהיא צריכה להיות היום בת 45, אולי צעירה יותר, מעיר הספר. אולי השמש הזקינה לה את עור הפנים, אומרים בסלון כלות, לפחות בחמש שנים, יש כאלה בסלון שטוענים גם כך. נזקי השמש ידועים בארץ הזאת, והם חלים גם עליה. שמלה לבנה מקצף קפלים לא פותרת את האכזריות של הקיץ הארצישראלי. יש כמה נשים במספרה שצוחקות על זה.

בדוכן הפיס מעירה המוכרת שמי שיצא לו לראות אותה במאי, או במרס, מרחם עליה פחות, בכל אופן ככה זה אצלה. אבל צריך להבין, קם שוב השוטר להגנתה, שמבחינתה, כמו שהיא עכשיו, אפילו שרק החלה לצעוד, אין הבדל בכלל. הזמן מטשטש הבדלים, מעירה בחיך דק בעלת חנות הספרית שבפינה, ורוכנת לומר, ויש אומרים - מטשטש את המטרה. וכמה זקנים שיושבים בקונדיטוריה ממלמלים, אי אפשר לעצור את זה. קשה אפילו לדמיין, מעיר הפנסיונר שהצטרף לאחרונה לשולחן, שאפשר בכלל לעצור אותה,

כי ככה היא תמיד, תוך כדי הליכה, תמיד תוך כדי הליכה.

שוטף הכלים, שנמצא בהפסקת סיגריה ונשען על תמרור זכות-קדימה, אומר, יכול להיות שמהו קרה גם לעיניים שלה. כשאתה אומר, "משהו קרה", שואלים אותו מחלון מכונית חולפת, למה אתה מתכוון? הכוונה לא שהעיניים הבהירו, כלומר העור השחים והעיניים הבהירו, הוא צוחק, מה שאפשר לחשוב שקורה הרבה בארץ המחורבנת הזאת, כי הארץ הזאת מחורבנת - זה בטוח, ובטח בשבילה, הוא צוחק, ובטח אחרי כמה? 15 שנה, משיב השוטר (לפחות, מתרים באצבעם הזקנים). לא, לא זה, הוא מקפל רגלו אל התמרור להיטיב את ההישענות, משהו אחר בעיניים, אזור אחר.

קשה לחשוב בכלל, מוחה הרוקח, לא רק על העיניים, קשה לחשוב בכלל, שאם למשל נכון כל זה, שאם הוא ברח לה, והיא בשמלה הזאת מאז, כמו שאומרים, ואם היא צועדת ככה ברחובות ראשיים, תמיד ברחובות ראשיים, נאנחת אחת, כבר 15 שנה, צועק השוטר, לפחות, מתערכים הזקנים, קשה עם כל האינפורמציה הזו להניח שיש לה בכלל פה, הוא טורק את דלת בית המרקחת.

ואם יש לה פה, אם בכל זאת יש לה פה, מוחים לעומתו בקיוסק, אז מה צפוי ממנו כבר - רק צער. רק צער. אפשר וינסטון רך? אחרת למה אף אחד לא עצר ושאל אותה משהו, מקשים משם. לא נעים, באמת לא נעים. כמה זה? אחרת מה זה השמועות האלה שרצות, מקשים עוד, ואותן שמועות, מקשים עוד, כל השנים אותן שמועות. ותביא לי גם מלכורו אדום. מה?

פתאום היא עצרה.

אפשר היה להתבונן בה. היא עמדה על המדרכה, פניה בכביש, אצבעותיה לפתו את צרור הפרחים, והן עשו את זה חזק. ואז היא הביטה לצדדים, אולי רצתה לחצות. ישבתי אז במונית, ליד הנהג. הוא הצביע ואמר: "הנה זאת, שהיא ככה תמיד, לא בגלל פורים". הוא אמר גם "מסכנה".

שילמתי ויצאתי.

במדרכה ממול היה ספסל. התיישבתי. היא עמדה. בינינו היה כביש סואן. רציתי להיקלע למבטה, היה גם רגע שבו זה התאפשר, אבל היא בהתה. ואז התחרטה, והחלה ללכת, פוסעת הלאה, צפונה.

יכול להיות שבישיבה שלי הסתרתי לה. יכול להיות שאיבדה לרגע את ההכרה. כך או כך, היא התחילה ללכת.

רצתי אליה, חציתי, אני זוכרת אפילו איך עשיתי את זה. הסתכנתי בכביש, אבל הייתי חייבת לגעת בכתף החשופה, השחומה משמש, חייבת.

ואז היא נסבה אלי.

הפה שלה נפער. הוא נפער מעט מאוד, רק מקרוב ניתן היה בכלל להבחין בזה. נדמה

לי ששמעתי אותה. נדמה לי שזה היה "מממממממממ".
עכשיו, כשאני חושבת על זה, יכול להיות שמה ששמעתי והיא-עצמה לא באו מאותו המקום. הרי באותו היום, באותה שעה, ודאי היו שם הרבה מסביבנו. זה מה שנראה לי עכשיו, אף על פי שלא חלף הרבה זמן. היא בכל אופן היתה רגועה מאוד עם הפרחים. היא המשיכה ללכת. מהאישונים שלה אני לא זוכרת כלום.